

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในบทนี้จะกล่าวโดยสรุปถึง วัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ของนักศึกษาในสหวิทยาลัยศรีอยุธยา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักศึกษาในสหวิทยาลัยศรีอยุธยา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูง ระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปี และระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี รุ่นที่ จบการศึกษาในปีการศึกษา 2528 จำนวน 2552 คน โดยจำแนกตามระดับการศึกษาได้ดังนี้

- 1.1.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงจำนวน 952 คน
- 1.1.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปี จำนวน 1010 คน
- 1.1.3 นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี จำนวน 590 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคำนวณได้จากประชากรทั้งหมดของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน (Taro Yamane) ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 805 คน โดยจำแนกตามระดับการศึกษาได้ดังนี้

- 1.2.1 นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาระดับสูงจำนวน 244 คน

1.2.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตร 2 ปี จำนวน 258 คน

1.2.3 นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปี จำนวน 221 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มี 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบทราจัสแตม

ตอนที่ 2 เกี่ยวกับความเข้าใจในการนำหลักสูตรไปใช้ ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

แบบสอบถามนี้สร้างขึ้นจากการศึกษาหลักการ ทฤษฎี คำว่า และบทความต่างๆ จากวารสารการศึกษา แล้วไปจัดทำเป็นหัวข้อโครงสร้างแล้วนำไปปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงทางเนื้อหา (content validity) แล้วจึงนำมาสร้างเป็นแบบสอบถาม จากนั้นจึงนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและปรับปรุงแก้ไข แล้วนำไปทดลองใช้ (pry out) กับนักศึกษาในวิทยาลัยครูจันทระเกษม และวิทยาลัยครูสวนสุนันทา ซึ่งไม่ใช่วิทยาลัยครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน แล้วนำแบบสอบถามที่ทดลองใช้มาหาค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก (ค่า P และค่า D) ปรากฏว่า มีความยากง่ายตั้งแต่ .21 ถึง .75 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .03 ถึง .57 และหาค่าความเชื่อมั่น (reliability) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.70

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยให้นำแบบสอบถามไปยังวิทยาลัยครูทั้ง 5 แห่งด้วยตนเอง แล้วขอความร่วมมือจากอาจารย์ในวิทยาลัยครู เหล่านั้นให้แจกแบบสอบถามให้นักศึกษาคอม 805 ชุด ได้แบบสอบถามกลับคืนมาทั้งสิ้น 736 ชุด คิดเป็นร้อยละ 91.43 และเป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 723 ชุด คิดเป็นร้อยละ 89.81

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลไทยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามไทยวิธีหาการยอดละ

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ ดังนี้

1. วิเคราะห์จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้เพื่อหาค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ของกลุ่มตัวอย่าง (sample) โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับใด
3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของสองคะแนนความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ของกลุ่มตัวอย่างด้วย ค่า F - test
4. กำหนดว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ก็ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ของกลุ่มตัวอย่างเป็นรายกลุ่มวิธี S - Method ของเชฟเฟ (Scheffe')

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม
ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายทั้ง 3 กลุ่มตัวอย่าง และผู้ตอบแบบสอบถามมีอายุตั้งแต่ 19 ถึง 30 ปี เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา ปรากฏว่า นักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง มีอายุ 20 ถึง 21 ปีมากที่สุด ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีอายุ 22 ถึง 23 ปีมากที่สุด และเมื่อกล่าวโดยส่วนรวมนักศึกษามีอายุ 22 ถึง 23 ปีมากที่สุด
2. ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ของนักศึกษาในสหวิทยาลัยร้อยชุน
จากการวิเคราะห์ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ สรุปได้ว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง (ร้อยละ 47.32) และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นกัน ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ในด้านหลักสูตร สื่อการเรียนการสอน การเตรียมการสอน การจัดปัจจัยและแหล่งวิทยาการ เพื่อสนับสนุนการเรียน การดำเนินงานในห้องเรียน เทคนิควิธีสอน และทักษะทางที่นำมาใช้ในการสอน การนำหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่น กระบวนการเรียนการสอน และการสอนแบบเสริม การวัดผลและการประเมินผลการเรียน ส่วนด้านที่นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุดด้านเดียวคือ

งานเอกสารประกอบหลักสูตร และ ไม่มีค่าในทัศนศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับมากที่สุด ระดับน้อย และน้อยที่สุด

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไร่ไร่ของนักศึกษาในสหวิทยาลัยหรือชุมชน จากทราวิเคราะห์เป็นรายท่าน สรุปผลได้ดังนี้

งานหลักสูตร เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าจำนวนนักศึกษาระดับ ป.กศ. ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไร่ไร่ในหลักสูตรถูกต้องน้อยกว่าครั้ง คิดเป็นร้อยละ 45.24, 45.49 และ 46.96 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมก็มีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครั้งเช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 45.86 และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน (คังตารางที่ 21)

งานเอกสารประกอบหลักสูตร เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าจำนวนนักศึกษาระดับ ป.กศ. ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไร่ไร่ในเอกสารประกอบหลักสูตรถูกต้องมากกว่าครั้ง คิดเป็นร้อยละ 55.53, 56.00 และ 60.17 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมก็มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าครั้งเช่นเดียวกันคือคิดเป็นร้อยละ 57.12 และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจ ปรากฏว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาระดับ ป.กศ. ชั้นสูง มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยรวม พบว่านักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับมาก และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน

งานสื่อการเรียนการสอน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่าจำนวนนักศึกษาระดับ ป.กศ. ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และ ระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไร่ไร่ในสื่อการเรียนการสอนถูกต้องน้อยกว่าครั้งร้อยละ 45.62, 41.60 และ 49.50 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมก็มีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครั้งเช่นเดียวกันคิดเป็นร้อยละ 45.27 และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่านักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกัน

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ ปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (ดังตารางที่ 24

ก) การเปรียบเทียบการสอบ เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.ศ. ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้กับการเปรียบเทียบการสอบถูกต้องมากกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 53, 50.90 และ 58.59 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาโดยรวมก็มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าครึ่งเช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 53.96 และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (ดังตารางที่ 26.3

ก) การจัดจจัยและแหล่งวิทยาการ เพื่อสนับสนุนการสอบ เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.ศ. ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้กับการจัดจจัย และแหล่งวิทยาการ เพื่อสนับสนุนการสอบถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 45.65 และ 45.34 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 53.39 และเมื่อพิจารณาโดยรวม นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องต่ำกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 47.91 และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ ปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.ศ. ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจ

ถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โภชนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าทั้งนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (กึ่งตารางที่ 28)

ด้านการดำเนินงานในห้องเรียน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า นักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ด้านการดำเนินงานในห้องเรียนถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 45.38, 43.31 และ 47.17 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมที่มีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครึ่งเช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 45.18 และเมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกัน (กึ่งตารางที่ 29)

ด้านเทคนิควิธีสอนและทักษะที่นำมาใช้ในการสอน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ด้านเทคนิควิธีสอนและทักษะที่นำมาใช้ในการสอนถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 37.69, 41.18 และ 46.66 ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมที่มีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครึ่งเช่นเดียวกัน คิดเป็นร้อยละ 41.68 เมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ ปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โภชนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โภชนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าทั้งนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (กึ่งตารางที่ 31)

ด้านการใช้หลักสูตรให้เหมาะกับสภาพของท้องถิ่น เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ด้านการใช้หลักสูตรให้เหมาะกับสภาพของท้องถิ่นถูกต้อง

น้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.96, 42.76 และ 45.67 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมมีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 43.70 เมื่อพิจารณาจากความเข้าใจถูกต้องปรากฏว่า นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ ปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าทั้งนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (ตารางที่ 33)

ก้านกระบวนการเรียนการสอน และการสอนซ่อมเสริม เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ตามกระบวนการเรียนการสอนและการสอนซ่อมเสริมถูกต้อง น้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 40.71, 42.14 และ 45.34 ตามลำดับ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวม มีความเข้าใจน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 42.63 เมื่อพิจารณาจากความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่านักศึกษามีความเข้าใจถูกต้อง อยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ และเมื่อทดสอบความแตกต่าง ระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง (ตารางที่ 35)

ก้านการวัดผลและการประเมินผลการเรียน เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ตามการวัดผลและการประเมินผลการเรียนถูกต้อง น้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 46.72 และ 45.40 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 52.94 และเมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมนักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 48.15 เมื่อพิจารณาจากความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษามีความ

เข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าทั้งนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (ดังตารางที่ 37)

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ โดยเฉลี่ยรวมทุกชั้น ปรากฏผลดังนี้

เมื่อจำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า จำนวนนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง ระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 45.85 และ 45.47 ตามลำดับ ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 50.64 และเมื่อพิจารณาโดยรวมแล้ว นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องน้อยกว่าครึ่ง คิดเป็นร้อยละ 47.32 เมื่อพิจารณาสภาพความเข้าใจถูกต้อง ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ทั้ง 3 ระดับ เมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องของกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้องเป็นรายคู่ พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาทั้งระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) (ดังตารางที่ 38)

อภิปรายผลการวิจัย

1. ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยศรีอยุธยา แต่ละท่านมีดังนี้

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในค่านหลักสูตร

จากผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ถูกต้องมีจำนวนน้อย

กว่าครึ่งและมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากสาระสำคัญ 2 ประการคือ

1. ลักษณะการสอนของอาจารย์ซึ่งส่วนใหญ่มักจะสอนแบบบรรยาย ทำให้นักศึกษาไม่ค่อยปฏิบัติจริง จึงทำให้นักศึกษาขาดความกระตือรือร้นที่จะเรียน จึงทำให้มีความเข้าใจเรื่องนี้ไม่เต็มที่ควร ซึ่งจากรายงานของสำนักงานการสอนของหลักสูตรการฝึกหัดครูว่า "ปัญหาอันร้ายแรงอันหนึ่งสามของการฝึกหัดครู ก็คือกระบวนการฝึกหัดครูมักใช้การบรรยายมากกว่าทฤษฎีปฏิบัติ"

2. อาจารย์ที่สอนเรื่องหลักสูตรมีประสบการณ์ในเรื่องหลักสูตรน้อย เนื่องจากยังมีอาจารย์ส่วนใหญ่ศึกษาเรื่องหลักสูตรที่เป็นหลักการและทฤษฎีจากเอกสารตำราแต่ไม่ค่อยมีปฏิบัติการสร้างหลักสูตรจริง ๆ จึงทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรอย่างแท้จริงน้อย ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการปฏิบัติการพัฒนาหลักสูตรของนิสิตปริญญาโท สาขาพิเศษการศึกษาและพัฒนาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2528 ระบุว่าหลังจากนิสิตได้เรียนหลักการพัฒนาศาสตร์แล้วก็ยังมีเข้าใจในเรื่องการสร้างหลักสูตรไม่แจ่มชัด แต่เมื่อได้ลงมือสร้างหลักสูตรจริง ๆ แล้ว ปรากฏว่านิสิตมีความเข้าใจที่ชัดเจนขึ้น

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับ ป.ศ.ชั้นสูง มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ที่ต่างกันไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาทั้ง 3 ระดับ ได้เรียนเรื่องหลักสูตร ซึ่งประกอบไปด้วยความหมาย ความสำคัญ และองค์ประกอบของหลักสูตรเหมือนกัน คือ นักศึกษา ระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี (2 ปี) ได้เรียนจากวิชาศึกษา 233 "หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา" และระดับปริญญาตรี (2 ปี) เคยเรียนในระดับ ป.ศ.ชั้นสูง ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียนมาจากวิชาศึกษา 431 "หลักสูตรและแบบเรียนมัธยมศึกษา" ซึ่งในการเรียนทั้ง 2 วิชาที่ผู้สอนจะต้องสอนเกี่ยวกับเรื่องหลักสูตรนี้เป็นพื้นฐานสำหรับที่จะเรียนเรื่องอื่น ๆ ต่อไปเหมือนกัน ทั้ง 3 ระดับ อาจจะช่วยเหตุนี้นี่เอง จึงทำให้นักศึกษาทั้ง 3 ระดับมีความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรไม่แตกต่างกัน

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในด้านเอกสารประกอบการสอน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับเอกสารประกอบหลักสูตรถูกต้อง มีจำนวนมากกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะการ เรียนในเรื่องเอกสารประกอบหลักสูตรนั้น อาจารย์ได้ให้นักศึกษาเรียนโดยการใช้เอกสารประกอบหลักสูตรจริง ๆ เพราะมีฉะนั้นแล้วนักศึกษาจะไม่เข้าใจเพียงพอที่จะนำเอกสารประกอบหลักสูตรไปใช้ถูกต้องในสถานการณ์จริง และอีกประการหนึ่ง อาจจะเป็นเนื่องจากสภาพนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับนี้ ได้ผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพมาแล้ว ซึ่งขณะฝึกนั้นได้ใช้เอกสารประกอบหลักสูตรตลอดเวลา และนอกจากนี้ในสหวิทยาลัยศรีอยุธยา ได้จัดเตรียมเอกสารประกอบหลักสูตรไว้ในห้องปฏิบัติการหลักสูตร บางแห่งจัดเป็นห้องพิเศษในห้องสมุด จากเหตุผลที่กล่าวมานี้ จึงทำให้นักศึกษามีความเข้าใจในเรื่องเอกสารประกอบหลักสูตร อยู่ในระดับมาก

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทั้ง 3 ระดับมีความเข้าใจเกี่ยวกับเอกสารประกอบหลักสูตรไม่แตกต่างกัน อาจจะเป็นเนื่องจากนักศึกษาทั้ง 3 ระดับ ได้เรียนเรื่องเอกสารประกอบหลักสูตร โดยการใช้ปฏิบัติการใช้เอกสารประกอบหลักสูตรจริง ๆ เหมือนกันและผ่านการฝึกประสบการณ์วิชาชีพมาแล้วเหมือนกันทั้งที่กล่าวมาแล้วก่อนต้น จึงทำให้นักศึกษาทั้ง 3 ระดับมีความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในด้านสื่อการเรียนการสอน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอนถูกต้องมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะในการเรียนเรื่องสื่อการเรียนการสอนนั้นนักศึกษาได้เรียนเฉพาะทฤษฎีเป็นส่วนใหญ่ ไม่ค่อยได้ฝึกปฏิบัติในการผลิต การใช้และการเก็บบำรุงรักษา สื่อการเรียนการสอนจริง ๆ ซึ่งโดยหลักการในการเรียนเรื่องสื่อการเรียนการสอนแล้ว นักศึกษาจะต้องฝึกปฏิบัติจริงในการผลิต การใช้และการเก็บรักษาด้วยตนเอง จึงจะมีความรู้ความเข้าใจและมีทักษะในการใช้สื่อการเรียนการสอน และอีกประการหนึ่งวิทยาลัยศรีอยุธยาก็ยังไม่มีเจ้าหน้าที่เกี่ยวกับเรื่องสื่อการเรียนการสอน ซึ่งจะเห็นได้จาก รายงานการศึกษาค้นคว้าและประเมินผลการใช้หน่วยการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรีทางการศึกษา (2 ปี) สาขาวิชาการประถมศึกษา พ.ศ. 2524 ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู ซึ่ง

ปรากฏว่าการจัดการเรียนการสอนมีปัญหาเกี่ยวกับสื่อการเรียนการสอน ทั้งนี้ คือ ด้านแรกได้แก่ เครื่องมือ วัสดุอุปกรณ์ เช่น เครื่องฉายสไลด์ เครื่องฉายข้ามศีรษะ ยังมีไม่เพียงพอ ด้านที่สองได้แก่ ห้องโสตทัศนอุปกรณ์ และห้องปฏิบัติการพิเศษ นักศึกษาไม่ค่อยได้ใช้เนื่องจากห้องไม่ว่าง ด้านที่สามได้แก่ สื่อการเรียนประเภทเอกสารประกอบหลักสูตรยังไม่เพียงพอถึงจำนวนนักศึกษา (กรมการฝึกหัดครู 2527 : 199) ผลของการวิจัยครั้งนี้ได้ตรวจสอบสอดคล้องกับผลการวิจัยของกรมการฝึกหัดครู จึงกล่าวได้ว่าสาเหตุของปัญหานั้นจะเป็นอย่างเดียวกัน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนถูกต้องมากกว่านักศึกษา ระดับปริญญาตรี (2 ปี) ทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจากสาเหตุ ดังนี้ ภูมิภา แสงผล ซึ่งเป็นอาจารย์สอนวิชาศึกษา 361 "เทคโนโลยีและนวัตกรรมทางการศึกษา 1" ให้สัมภาษณ์โดยสรุปได้ใจความว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) กับนักศึกษา ระดับปริญญาตรี (2 ปี) ได้เรียนวิชาศึกษา 361 มาแล้ว เหมือนกัน เพราะเป็นวิชาบังคับของทั้ง 2 ระดับ แต่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) จะมีความสนใจ ความตั้งใจ และความกระตือรือร้นที่จะรู้อะไรใหม่ๆ มากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) และอาจจะดูผลการเรียนของการเรียนวิชา ศึกษา 361 ของนักศึกษาทั้ง 2 ระดับก็ปรากฏว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีผลการเรียนสูงกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี)

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในการเตรียมการสอน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการเตรียมการสอนถูกต้อง มีจำนวนมากกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่า ในการเรียนเรื่องการเตรียมการสอนนั้น นักศึกษาได้ปฏิบัติจริงน้อยเกินไป เช่น การฝึกเขียนบันทึกการสอน นักศึกษาอาจจะได้ฝึกจริง ๆ เพียง 1 - 2 ครั้งเท่านั้น เนื่องจากมีเวลาในการฝึกน้อย และบางครั้งอาจารย์อาจจะเน้นการสอนทฤษฎีมากเกินไปทำให้ละเลยการฝึกเขียนบันทึกการสอน และอีกประการหนึ่งนักศึกษาแต่ละห้องเรียนมีจำนวนมาก โอกาสที่อาจารย์จะตรวจบันทึกการสอนและให้คำแนะนำแก่นักศึกษาอย่างทั่วถึงหรือเพียงพอที่จะทำให้ นักศึกษามีความเข้าใจอย่างถ่องแท้มีน้อย อาจจะทวนเหตุนี้ทำให้นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พิทวง ขรรณภักธา ซึ่งพบว่า นักศึกษาฝึกสอน

มีปัญหาในด้านการขาดทักษะในการเตรียมการสอน (ทิศวง ชรรวมันหา: 2529) และจากผล การวิจัยของ สมศักดิ์ ปริญญะ ทว่านักศึกษาฝึกสอนมีปัญหาด้านการวางแผนการสอนในเรื่อง การสร้างเครื่องมือวัดผล จากความรู้ความเข้าใจในเรื่องการจัดกิจกรรมและมีสื่อแบบต่างๆ (สมศักดิ์ ปริญญะ 2522 : ง) และยังคงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกษมา สารสมุทร ทว่าครูประณีตศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่ มีสมรรถภาพในด้านการกำหนดวัตถุประสงค์ของการ สอน กับการเลือกวิธีสอนและเทคนิคการสอนอยู่ในระดับต่ำ หรือค่อนข้างมีปัญหา (เกษมา สารสมุทร 2524 : 76)

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการ เตรียมการสอนถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษา ระดับปริญญาตรี (4 ปี) ใ้เรียนวิชาศึกษา 335 "หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร" ซึ่งเป็น วิชาบังคับของหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) เนื้อหาสาระของวิชาศึกษา 335 นั้นเกี่ยวกับการเตรียม การสอนทฤษฎี การเลือกเนื้อหาวิชา ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรและการสอน การนำหลักสูตร ไปใช้ให้มีประสิทธิภาพ เป็นต้น แต่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ไม่ใ้เรียนวิชา อาจจะ กระทบทำให้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี)

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในด้านการจัดป้จจัยและแหล่งวิทยาการเพื่อ สนับสนุนการสอน

ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดป้จจัยแหล่งวิทยาการเพื่อ สนับสนุนการสอน มีจำนวนน้อยกว่าครึ่งและมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะ การเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ เน้นหนักไปทางทฤษฎีซึ่งเรียนกันในห้อง เรียน นักศึกษาไม่ค่อยออกไปสำรวจ ศึกษาแหล่งวิทยาการ และขาดการอธิบายเกี่ยวกับปัจจัย ที่จะนำมาใช้สนับสนุนการสอนอย่างแท้จริง เมื่อเป็นเช่นนี้การที่ให้นักศึกษามีความเข้าใจในเรื่องนี้ ใ้ฝึกหัดห้วงใ้ยากมาก ถึงที่กรมวิชาการใ้กล่าวไว้ในแนวการใ้หลักสูตรมีเขตศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ว่า ความสำเร็จของการใ้หลักสูตรขึ้นอยู่กับกระบวนการเรียนการสอนของครู การใ้ใ้แก่ ใ้คนควาแก้ปัญหา จะต้องมีกิจกรรมภาคปฏิบัติ มีสื่อการเรียนใ้ให้นักศึกษาคนควา นักเรียนใ้จะใ้

คิดเป็นทำเป็น แก้ปัญหาเป็น แต่ถาครูสอนช้า ๆ อยู่ในห้องเรียน ความรู้ความเข้าใจของนักเรียนก็อยู่ในวงจำกัด (กรมวิชาการ 2524 : 7) อาจจะช่วยเหตุนี้ที่ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจจำนวนน้อย และมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับ ป.ศ. ชั้นสูง อาจจะเป็นเนื่องจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียนวิชาเกี่ยวกับเรื่องนี้มากกว่า ซึ่งดูได้จากหลักสูตรแต่ละระดับในภาคผนวก ส่วนการที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียนวิชาศึกษา 335 "หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร" ซึ่งเป็นวิชาบังคับ ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ไม่ได้บังคับให้เรียน ซึ่งวิชาศึกษา 335 มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการบริหารงานวิชาการที่ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการจัดปัจจัยและแหล่งวิทยาการเพื่อสนับสนุนการสอน จึงทำให้การนำหลักสูตรไปใช้มีประสิทธิภาพ อาจจะช่วยเหตุนี้ที่ทำให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี)

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในงานการดำเนินงานในห้องเรียน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานในห้องเรียนถูกต้องมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาได้เรียนเรื่องนี้เพียงน้อย เพราะได้จากหลักสูตรในภาคผนวกแล้วจะเห็นว่า นักศึกษาได้เรียนเรื่องนี้ในวิชาศึกษา 131 "หลักการสอนและการเตรียมประสบการณ์วิชาชีพการศึกษา" และวิชานี้ก็มักจะถูกจัดให้เรียนในภาคเรียนแรกที่นักศึกษาเข้ามาเรียนในวิทยาลัยครู นักศึกษายังปรับตัวให้เข้ากับการเรียนวิชาชีพครูไม่ได้ดี นักศึกษาจึงขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องนี้

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับปริญญาตรี (2 ปี) และระดับ ป.ศ. ชั้นสูง มีความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานในห้องเรียนไม่แตกต่างกัน อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาทั้ง 3 ระดับได้เรียนเรื่องนี้เพียงน้อยเหมือนกันจึงมีความเข้าใจไม่แตกต่างกัน

ความเข้าใจเกี่ยวกับ... การนำหลักสูตร ไม้ใช้ในด้านเทคนิควิธีสอนและทักษะต่าง ๆ
ที่นำมาใช้ในการสอน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนและทักษะต่าง ๆ
ที่นำมาใช้ในการสอนถูกต้องมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง
การที่นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องจำนวนน้อย และอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น เป็นสิ่งที่น่าจะ
นำมาพิจารณาหาสาเหตุที่แท้จริงว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เพราะถ้าพิจารณาจากหลักสูตรของ
กลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 ระดับ แล้วจะเห็นว่า นักศึกษาได้เรียนเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนและทักษะต่าง ๆ
มาจากหลายวิชา (ดังแสดงไว้ในภาคผนวก) คือระดับ ป.ศ.สูงเรียนมาจากวิชาศึกษา 131
ศึกษา 231 ศึกษา 232 ระดับปริญญาตรี (2 ปี) เรียนมาจากวิชาต่าง ๆ เหมือนระดับ ป.ศ.ชั้นสูง
และเรียนวิชาศึกษา 432 และอาจจะเรียนวิชาศึกษา 433 เพิ่มเพิ่มอีก ส่วนระดับปริญญาตรี (4 ปี)
เรียนมาจากวิชาศึกษา 131 ศึกษา 432 ศึกษา 433 และศึกษา 435 เมื่อดูจากหลักสูตรที่นักศึกษา
เรียนแล้วจำนวนนักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องน่าจะมากกว่านี้ และน่าจะมีความเข้าใจถูกต้องอยู่
ในระดับมากหรือมากที่สุด แต่เมื่อผลการวิจัยออกมาในลักษณะเช่นนี้ น่าจะเนื่องมาจากนักศึกษา
เรียนแทบทุกวิชา ๆ กันเหมือนแทบทุกวิชา แต่ไม่ได้อบรมกันอย่างจริงจังมากนัก การที่ไม่ได้อบรม
จริงจังจะเนื่องมาจากนักศึกษาแต่ละห้องเรียนมีจำนวนมากเกินไป วิธีสอนและทักษะต่าง ๆ ที่
นำมาใช้นั้นมาก แต่จะฝึกปฏิบัติทำไปไม่ได้ถึง อาจจะทวนซ้ำอยู่ที่ถ้ามานี้ จึงทำให้นักศึกษาทั้ง
3 ระดับ มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิค
วิธีสอนและทักษะต่าง ๆ มากกว่านักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง อาจเป็นเพราะนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี (2 ปี) ได้เรียนเรื่องวิธีสอนและทักษะต่าง ๆ จากวิชาต่าง ๆ มากกว่านักศึกษาระดับ
ป.ศ.ชั้นสูง ซึ่งถ้าดูหลักสูตรแล้วจะเห็นว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ได้เรียนวิชาศึกษา
432 "วิธีสอนวิชาเอก" และอาจจะได้เรียนวิชา 433 "วิธีสอนวิชาโทอีก" ซึ่งนักศึกษาระดับ
ป.ศ.ชั้นสูง ไม่ได้เรียนและควรที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่า
นักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ก็อาจจะเนื่องมาจากนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียนวิธีสอนและทักษะต่าง ๆ มากกว่านักศึกษาทั้ง 2 ระดับ กล่าวคือ

นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) โด่เรียนวิชาศึกษา 435 "ทักษะและเทคนิคการสอน" โดยเฉพาะไม่ท่องเรียนเรื่องอื่นไปวิชาที่ จึงมีโอกาสได้เรียนทฤษฎีและฝึกปฏิบัติอย่างเต็มที่ ซึ่งนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี (2 ปี) ไม่เรียนวิชาที่

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในด้านการใช้หลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพ ของท้องถิ่น

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ หลักสูตรให้เหมาะสม กับสภาพของท้องถิ่นถูกต้องมีจำนวนน้อยกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจจะเป็น เพราะการเรียนการสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ อาจารย์สอนโดยให้นักศึกษาได้เรียนการใช้เอกสาร ประกอบหลักสูตร เช่น แผนการสอนหรือคู่มือครู และหนังสือเรียนที่กรมวิชาการทำไว้เท่านั้น และอีกประการหนึ่ง การเรียน เรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ในหลักสูตรฉบับปัจจุบัน ยังไม่ได้ศึกษากัน อย่างแท้จริง จึงทำให้มีเอกสารที่จะนำมาใช้ในการศึกษาน้อย และจากการรายงานของกรมวิชา การ ระบุว่าเรื่องการปรับหลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นมีการปฏิบัติกันน้อยในโรงเรียน อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้อาจารย์มีเอกสารประกอบการสอนน้อย นักศึกษาจึงมีโอกาสได้เรียนรู้ เรื่องนี้น้อยไปทั่ว

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการ ใช้หลักสูตรให้เหมาะสมกับสภาพของท้องถิ่นมากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูงและนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี (2 ปี) อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียน วิชาศึกษา 431 "หลักสูตรและแบบเรียนมัธยมศึกษา" ซึ่งมีเนื้อหาสาระ กล่าวถึงการเลือกแผนการเรียนที่ สอดคล้องกับความต้องการของตนเอง และสอดคล้องกับสภาพของท้องถิ่นในทางอาชีพและด้าน ศึกษาศึกษา การที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้ศึกษาจากหลักสูตรเพิ่มขึ้น อาจจะเป็นสาเหตุ หนึ่งที่ทำให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเรื่องดังกล่าวมากกว่านักศึกษาระดับ 2 ระดับ

ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาหลักสูตร ไม่ใช่ตามกระบวนการเรียนการสอนและการสอน
ซ่อมเสริม

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอน
และการสอนซ่อมเสริมมีจำนวนน้อยกว่าครึ่งและมีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ผลการ
วิจัยที่พบนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมศักดิ์ ปรีปฐมะ (2522 : ง) พบว่า นักศึกษามักสอนมี
ปัญหาสำคัญที่ดำเนินการสอนในเรื่องการจักกิจกรรมและวิธีสอนที่ส่งเสริมให้เด็กรู้จักคิด การเสนอ
ปัญหาใหม่ นักเรียนร่วมกันอภิปรายและการส่งเสริมให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง
จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่านักศึกษายังไม่เข้าใจกระบวนการเรียนการสอนที่ที่เพียงพอ ที่จะ
ดำเนินการกิจกรรมการเรียนการสอนใหม่บรรลุจุดหมายที่หลักสูตรกำหนดไว้ได้ ในการเรียนเรื่องนี้จะต้อง
มีภาคปฏิบัติคือดำเนินการสอนจริง แต่ปรากฏว่าในแต่ละห้องมีนักศึกษาจำนวนมาก อาจารย์จึงไม่
สามารถให้นักเรียนได้ทดลองปฏิบัติจริงได้ห้วงคนละหลาย ๆ ครั้งได้ จึงทำให้นักศึกษามีความ
เข้าใจในขั้นตอนกระบวนการเรียนการสอนยังไม่ดีเท่าที่ควร ส่วนด้านการสอนซ่อมเสริม มักจะถูก
ละเลยจากผู้สอน โดยอาจารย์จะมาเน้นที่ทางด้านการสอนตามปกติเสียมากกว่า จึงทำให้นักศึกษา
มีความเข้าใจในเรื่องนี้ยังไม่ดีเท่าที่ควรเช่นเดียวกัน

จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่า
นักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมบุญ ภูวาล ที่พบว่า ครูใหญ่หญิง
วุฒิปริญญาตรี มีความรู้ในการนำหลักสูตรไปใช้ในด้านการเรียนการสอน สูงกว่าครูใหญ่หญิงวุฒิ
ป.กศ.ชั้นสูง (สมบุญ ภูวาล 2525 : 126) การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเนื่องจากนักศึกษาระดับ
ปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียนเกี่ยวกับกระบวนการเรียนการสอนมากกว่าและใช้เวลาในการศึกษา
มากกว่า และใช้เวลาในการศึกษามากกว่า และอีกประการหนึ่งระบบการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
ครูในวิทยาลัยครูปัจจุบัน ได้จัดทำให้มีการฝึกอย่างทอเนื่องเป็นระยะ ๆ เพื่อให้นักศึกษาได้เรียนรู้ไป
ทีละขั้นจนที่ตนเองได้ นักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ได้ใช้เวลาฝึกเพียง 2 ปี ส่วนนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้ฝึกถึง 4 ปี ดังนั้นนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) จึงมีความเข้าใจ
มากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้ในด้านการศึกษาและการประเมินผลการเรียน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผลและการประเมินผล ถูกต้อง จำนวนน้อยกว่าครึ่ง และมีความเข้าใจถูกต้อง อยู่ในระดับปานกลางทั้ง 3 ระดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมศักดิ์ ปริบูรณ์ ที่พบว่า นักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการวัดผล ด้านการวัดผลอย่างมีกฎเกณฑ์และการใช้วิธีการและเครื่องมือในการวัดผล (สมศักดิ์ ปริบูรณ์ 2522 จ) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมบุญ ภูวาล ที่พบว่าครูระดับประถมศึกษา มีความรู้ในการวัดผลต่ำกว่าครึ่ง (สมบุญ ภูวาล 2525 : 127) และจากการวิจัยของ พิเศษร์ ทันทวานิช พบว่าครูประถมศึกษาส่วนมากมีความเข้าใจในการประเมินผลอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ (พิเศษร์ ทันทวานิช : 2523) การที่นักศึกษามีความเข้าใจจำนวนน้อยกว่าครึ่งและมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องมาจากนักศึกษาได้เรียนเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือเรียนเฉพาะหลักการทฤษฎี แต่ไม่ได้ปฏิบัติในการสร้างเครื่องมือวัดผล ชนิดต่าง ๆ ด้วยตนเอง และอีกประการหนึ่งนักศึกษาอาจจะไม่ได้ศึกษาระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าควมการประเมินผลการเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาให้เข้าใจอย่างชัดเจน จึงทำให้นักศึกษามีความเข้าใจในเรื่องนี้อยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาทางปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการวัดผล และการประเมินผลการเรียนมากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี (2 ปี) ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ได้เรียนเรื่องนี้จากวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร มากกว่านักศึกษาทั้ง 2 ระดับ เช่น ได้เรียนวิชาศึกษา 431 "หลักสูตรและแบบเรียนมัธยมศึกษา" ซึ่งได้เรียนเกี่ยวกับระเบียบการประเมินผลในระดับมัธยมแล้ว ยังได้เรียนระเบียบการประเมินผลในระดับหลักสูตรประถมศึกษาด้วย เนื่องจากอาจารย์เห็นว่าในสภาพการณ์ปัจจุบัน นักศึกษาที่จบการศึกษาระดับปริญญาตรีส่วนใหญ่จะสอนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา ส่วนนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ได้เรียนเฉพาะระเบียบการประเมินผลในระดับประถมศึกษาเท่านั้น ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ได้เรียนเรื่องระเบียบการประเมินผลหลักสูตรประถมศึกษา เมื่อเรียนในระดับ ป.กศ.สูง ส่วนในระดับปริญญาตรีก็อาจไม่ได้เรียนหลักสูตรมัธยมศึกษา เนื่องจากวิชานี้เป็นวิชาเลือกเสรี นักศึกษาอาจจะไม่เลือกเรียน แต่เลือกเรียนวิชาการศึกษาอื่นในสายครุศาสตร์ อาจจะด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี)

ความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้กล่าวโดยสรุปรวมทุกด้าน :

จากผลการวิจัยพบว่า จำนวนนักศึกษาที่มีความเข้าใจถูกต้องเกี่ยวกับการนำหลักสูตร ไปใช้รวมทุกด้านและมีจำนวนน้อยกว่าครึ่งและมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลางสอดคล้องกับผล การวิจัยของสมบุญ ภูวนล ซึ่งพบว่าครูในโรงเรียนประถมศึกษาที่มีความรู้ความเข้าใจหลักสูตร ประถมศึกษา พ.ศ.2521 ในด้านความมุ่งหมาย ด้านการเรียนการสอนและด้านการวัดผลและ ประเมินผลการเรียน ถูกต้องต่ำกว่าครึ่งของจำนวนข้อคำถาม (สมบุญ ภูวนล 2525 : 125) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิไล โภทธีวงศ์ ที่พบว่าครูชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในเขต การศึกษา 6 ส่วนใหญ่ยังไม่เข้าใจหลักสูตรที่พอและขาดความมั่นใจในการนำหลักสูตรไปใช้ (วิไล โภทธีวงศ์ 2522 : 105) และสอดคล้องกับรายงานการติดตามผลและประเมินผล การใช้หน่วยการเรียนการสอนหลักสูตรปริญญาตรี (2 ปี) สาขาประถมศึกษา พ.ศ.2524 ของ หน่วยงานนิเทศก กรมการฝึกหัดครู ซึ่งสรุปว่าความนักศึกษส่วนใหญ่ บรรลุวัตถุประสงค์ใน สมรรถภาพด้านความรู้ที่อยู่ในระดับปานกลาง (กรมการฝึกหัดครู 2527:19) และสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ สุวัจน์ นิยมคำ และคณะ ที่พบว่าสมรรถภาพครูบัณฑิตจากวิทยาลัยครูมีเพียง ร้อยละ 4 เท่านั้น ที่มีสมรรถภาพด้านวิชาครูตามเกณฑ์ขั้นต่ำ (สุวัจน์ นิยมคำ และคณะ อ้างถึง ใน กองแก้ว เจริญอักษร 2527 : 85) จากผลการวิจัยที่พบนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการ เรียนการสอนในเรื่องการนำหลักสูตรไปใช้ของนักศึกษาในสหวิทยาลัยศรีอยุธยาควรจะได้มีการ ปรับปรุงแก้ไข และการที่นักศึกษาในสหวิทยาลัยศรีอยุธยามีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง อาจจะเนื่องมาจากกรณีดังต่อไปนี้

1. อาจารย์และนักศึกษา อาจจะขาดความรับผิดชอบในการเรียนการสอนถึงผลการ วิจัยของหน่วยงานนิเทศก กรมการฝึกหัดครู พบว่าอาจารย์และนักศึกษามีความรับผิดชอบต่ำ การ ที่มีความรับผิดชอบต่ำทำให้ไม่สนใจ ไม่เอาใจใส่ในการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมและไม่ปฏิบัติตามที่ ให้สมบูรณ์และที่เท่าที่ควร (กรมการฝึกหัดครู 2525) : 17)

2. บรรรยากาศทางวิชาการในสหวิทยาลัยศรีอยุธยา ยังไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียน การสอนเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ นกมล เชนะโยธิน พบว่าอาจารย์ใน วิทยาลัยครูกลุ่มภาคใต้ ปฏิบัติงานทางวิชาการด้านการสอนอยู่ในระดับปานกลาง (นกมล เชนะโยธิน 2524 : 9) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สุรชาติ สังขรุ่ง และคณะ พบว่าบรรยากาศทาง วิชาการในวิทยาลัยครูกลุ่มภาคเหนือส่วนใหญ่จัดอยู่ในระดับปานกลาง (สุรชาติ สังขรุ่งและคณะ

2523 : ๑)

3. การจกัถิจกรรณการเรีบนการสอนของอาจารย์อาจจะใช้วิธีการบรรยาย เป็นส่วนใหญ่ ทำให้นักศึกษาขาดความกระตือรือร้นที่จะเรีบน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรีบน จึงยังไม่ดีเท่าที่ควร จากการสรุปปัญหาเกี่ยวกับกระบวนการเรีบนการสอนของหลักสูตรสภาการฝึกหัดครูของสำนักงาน คณะกรรมการศึกษาแห่งชาติว่า "ปัญหาอันร้ายแรงอันค้ำสามของการฝึกหัดครูก็คือ กระบวนการฝึกหัดครูมักใช้การบรรยายมากกว่าภาคปฏิบัติ ทำให้นักศึกษาที่จบไปแล้ว ชอบทว่ยวิธีการอย่างอื่น ไม่ไค้ (สำนักงานคณะกรรมการศึกษาแห่งชาติ 2527 : 18)

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ถูกต้องมีจำนวนมากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สมบุญ ภูวาล ที่พบว่า ครูหญิงวุฒิปริญญาตรี มีความรู้เกี่ยวกับหลักสูตรประถมศึกษา 2521 สูงกว่าครูหญิงวุฒิป.กศ.ชั้นสูง (สมบุญ ภูวาล 2525 : ข) ผลการวิจัยครั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก การที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ไค้เรีบนวิชาเกี่ยวกับหลักสูตรมากกว่าและเวลาที่ไร้ในการเรีบนมากกว่า ดังแสดงไว้ในภาคผนวก และอีกประการหนึ่งการที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ไค้ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนานถึง 4 ปี ย่อมมีโอกาสไค้ศึกษาตนเองมากกว่า จากแหล่งวิทยากรภายในวิทยาลัย และไค้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กับเพื่อนและปรึกษาอาจารย์ไค้มากกว่า ซึ่งผิดกับนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ซึ่งศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเพียง 2 ปี จึงมีประสบการณ์เกี่ยวกับหลักสูตรน้อยกว่าเป็นธรรมดา จากการที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูงนั้น แสดงให้เห็นว่าการจัดหลักสูตรให้นักศึกษาไค้เรีบนทั้ง 2 ระดับ นั้นถูกต้องเหมาะสมแล้ว

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ใ้ถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) อาจจะเป็นเพราะว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ไค้เรีบนวิชาศึกษา 435 "ทักษะและเทคนิคการสอน" และวิชาศึกษา 335 "หลักสูตรและการบริหารหลักสูตร" ซึ่งเป็นวิชาบังคับส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ไม่ไค้บังคับให้เรีบน นักศึกษาอาจจะไม่ไค้เรีบนก็ไค้ แต่ไปเลือกเรีบนวิชาการศึกษาอื่นเพื่อให้มีวิชาเรีบนครบตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ถ้าจกัถิจการางที่ 18 จะเห็นไค้ชัดเจนว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนและทักษะต่าง ๆ มากกว่านักศึกษาในระดับปริญญาตรี (2 ปี) และอีกประการหนึ่ง การที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ไค้เรีบนวิชา

ศึกษา 431 "หลักสูตรและแบบเรียนมัธยมศึกษา" อาจจะทำให้ได้เปรียบนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ก็ได้ เนื่องจากนักศึกษาระดับปริญญาตรี(2 ปี) เคยเรียนวิชาศึกษา 233 "หลักสูตรและแบบเรียนประถมศึกษา" เมื่อเรียนอยู่ในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ในขณะที่เรียนนั้นอาจารย์คงไม่สอนหลักสูตรและแบบเรียนมัธยมให้เป็นแน่เนื่องจากนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูงที่จบไปนั้นส่วนใหญ่จะสอนในระดับประถมศึกษาและเมื่อมาเรียนในระดับปริญญาตรี อาจจะไม่ได้อ่านวิชาหลักสูตรและแบบเรียนมัธยม เนื่องจากวิชานี้ไม่ได้เป็นวิชาบังคับของหลักสูตรปริญญาตรี(2 ปี) ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรีที่จบวิชาแบบเรียนมัธยมศึกษา เพราะเป็นวิชาบังคับสำหรับของหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี) ขณะที่เรียนนั้น นอกจากจะได้เรียนหลักสูตรและแบบเรียนมัธยมแล้ว อาจารย์อาจจะสอนหลักสูตร และแบบเรียนประเพณีให้ด้วยก็ได้เนื่องจากพิจารณาเห็นว่าในสภาพการณ์ปัจจุบันนักศึกษาที่จบปริญญาตรีส่วนใหญ่ไปสอนในโรงเรียนประถมศึกษา ไม่ใช่ระดับมัธยมศึกษาตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ ภัยสาเหตุดังกล่าวมาทั้งหมดนี้มาจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ถูกต้องมากกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) การที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจน้อยกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) ทั้ง ที่ต้องใช้เวลาเรียน 4 ปีเท่ากัน แสดงให้เห็นว่าเป็นการลงทุนทางการศึกษาที่ไม่คุ้มค่า สมควรที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรระดับปริญญาตรี (2 ปี) ที่เกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้อย่างเร่งด่วน

จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) และนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ไม่แตกต่างกัน ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพ็ญศรี สิมทา ซึ่งพบว่า ครูที่มีวุฒิทางครูสูง มีความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรคล้ายคลึงกับครูที่มีวุฒิทางครูต่ำ (เพ็ญศรี สิมทา 2524 24) การที่เป็นเช่นนี้ อาจจะเนื่องมาจากการจัดหลักสูตรในระดับปริญญาตรี (2 ปี) ให้นักศึกษาได้เรียนวิชาเกี่ยวกับวิธีการนำหลักสูตรไปใช้เพิ่มเติมเพียงวิชาเดียวเท่านั้นคือ วิชาศึกษา 432 "วิธีสอนวิชาเอก" ซึ่งเป็นวิชาบังคับ ส่วนวิชาศึกษา 433 "วิธีสอนวิชาโท" นักศึกษาก็ไม่ได้เรียน ทุกวิชาเอกเช่น วิชาเอกสังคมศึกษา วิชาเอกวิทยาศาสตร์ทั่วไป การที่ไม่ได้เรียนเนื่องจากวิชาเอกเหล่านี้ไม่มีวิชาโท และในการเรียนวิธีสอนวิชาเอกที่ดี วิธีสอนวิชาโทที่ดี นักศึกษาก็ไม่ได้เรียนจากอาจารย์ภาคหลักสูตรและการสอน แต่จะเรียนจากอาจารย์ในภาควิชาเอกเหล่านั้น อาจารย์ก็ไม่ได้สอนครบทุกเรื่อง ตามเครื่องมือที่วิจัยได้สร้างขึ้น แต่จะสอนเป็นบางท่านเช่นท่านเนื้อหา ท่านวิธีสอน ท่านการประเมินผล เป็นต้น ภัยเหล่านี้จึงทำให้คะแนนความเข้าใจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) สูงกว่านักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ในด้านที่กล่าวมาเป็นบางท่าน ส่วนท่านอื่นไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อนำค่าเฉลี่ยของคะแนนความเข้าใจถูกต้อง

มาทดสอบความแตกต่างปรากฏว่าไม่แตกต่างกัน การที่นักศึกษาระดับมีความเข้าใจไม่แตกต่างกัน ทั้งที่นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) ต้องใช้เวลาเรียนมากกว่าถึง 2 ปี แสดงให้เห็นว่าเป็นการลงทุนที่ไม่คุ้มค่า เช่นเดียวกับที่จะต้องปรับปรุงหลักสูตรระดับปริญญาตรี (2 ปี) อย่างเร่งด่วน

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอแนะแก่สภานิติบัญญัติฯ กรมการฝึกหัดครู และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับสภานิติบัญญัติฯ และกรมการฝึกหัดครู

จากผลการวิจัยที่พบกล่าวโดยสรุปว่า นักศึกษาในสภานิติบัญญัติฯ มีจำนวนน้อยกว่าครึ่งที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ถูกต้อง และนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และระดับปริญญาตรี (2 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนนักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจอยู่ในระดับมาก แต่เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมทั้ง 3 ระดับแล้ว ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อทดสอบความแตกต่างความเข้าใจถูกต้องระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) มีความเข้าใจถูกต้องมากกว่า นักศึกษาทั้ง 2 ระดับ นักศึกษาระดับปริญญาตรี (2 ปี) กับนักศึกษาระดับ ป.กศ.ชั้นสูง มีความเข้าใจถูกต้องไม่แตกต่างกัน แสดงให้เห็นว่าการจัดการฝึกหัดครูในด้านการนำหลักสูตรไปใช้ในสภานิติบัญญัติฯ ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ควรจะให้มีการปรับปรุงระบบการเรียนการสอน และปรับปรุงหลักสูตรบางระดับการศึกษา ดังนี้

1. ผู้บริหารการศึกษาในสภานิติบัญญัติฯ ควรจะให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาค้นหาจาก การวิจัย เช่น อาจจัดให้มีการประชุมเชิงปฏิบัติการ เพื่อวิเคราะห์หาสาเหตุและหาทางแก้ไขหรือ วิจัยเพื่อหาสาเหตุที่แท้จริง

2. ควรจะให้ความสำคัญของการพัฒนาคุณภาพของอาจารย์ในด้านการสอน เพราะผู้สอนเป็นองค์ ประถมที่สำคัญที่จะทำให้การเรียนของผู้เรียนได้ผลและมีประสิทธิภาพ การพัฒนาคุณภาพการสอน ของอาจารย์นั้นมีความจำเป็นมาก เพราะจากการวิจัยของ สุมาลี วิไลรัตน์ พบว่า อาจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ ในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ของกรมการฝึกหัดครูในด้านการศึกษามากในเรื่องการจัดกระบวนการเรียน

นำหลักสูตรไปใช้น้อยกว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี (4 ปี) และมีความเข้าใจไม่แตกต่างกับนักศึกษาระดับ ป.ศ.ชั้นสูง นับได้ว่าเป็นการลงพื้นที่ไม่คุ้มค่า วิธีที่จะทำได้ก็คือเพิ่มวิชาบังคับให้เหมือนกับหลักสูตรปริญญาตรี (4 ปี)

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรจะได้มีการวิจัยเพื่อศึกษาหาเหตุที่ทำให้นักศึกษาในสหวิทยาลัยศรีอยุธยา มีความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ มีจำนวนน้อยและมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง โดยการศึกษาในคณาจารย์ นักศึกษา อาจารย์ และหน่วยงานที่สนับสนุนการจัดการฝึกหัดครู
2. ควรจะได้วิจัยความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและการสอนเพื่อให้เห็นภาพรวมของความเข้าใจระดับพื้นฐานที่แน่ชัด ซึ่งจะช่วยให้เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้จากการวิจัยด้านความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น
3. ควรจะได้วิจัยความเข้าใจเกี่ยวกับการนำหลักสูตรไปใช้ในสหวิทยาลัยอื่นๆ เพื่อนำผลจากการวิจัยมาพัฒนาการ เรียบการสอน และปรับปรุงหลักสูตร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย